

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingová.

Srdce její bušilo mu vstříc — a ona věděla v tom okamžiku, že miluje muže, za kterého se vydala.

Podala mu ruku — a její hrda hlava se sklonila zahanbením, lítostí a něžností. Kdyby byl na tom závisel její život, nebyla by mohla vytknouti oněch několik zdánčivých slov. Tiskl okamžik ve své ruce její ledově studené prsty — ještě spočinul jeho poloměrný, poloměrný pohled jeho hnědých očí na její tváři, a pak se mu vytrhla a spěchala z komnaty.

Rozesli se — snad na vždy, a v oně hodině, v které ho ztratila, věděla, že ho miluje láskou, trvajícím až do hrobu. Byla jeho ženou, ale byla by raději zemřela, než by byla feka: „Neodcházej, Vít!“

Věděla, jak marná byla ona slova, i kdyby byla přemohla svou ženskou hrdost a je vyslovila. Bylo určeno osudem, že musil jít. Proto neměla zůstat skok, jen aby se zachránila ještě před horším osudem. Hodina jejího sňatku byla hodinou jejího odvození — byla prováděna v nejširším slova smyslu, ale nebyla ženou!

Po dvou dnech opustila loď „Oneida“ přístav Southampton, odvázejíc Vítu Earlscourt do dlouhého jeho vyhnanství.

DÍL ČTVRTÝ.

I.

PO ŠESTI LETECH.

Byl parný večer ve Virginii. Dlouhým, jednoduše zařízeným pokojem, procházel se nepokojný důstojník, upírající oči k zemi. Pokoj byl soukromý byt velkého jízdního důstojníka, plukovníka Hawksleya; byl to vysoký, krásný muž, s tvářím tak výraznou, že ani snědá barva, přivoděná zhoucím sluncem, nemohla zakrýtí jeho původ. Měl tmavý, krátce ustrížený hnědý vlas, zlatohnědý plovoucí a knír, a oči světlomodré jako nebe ve Virginii. Byl to muž šestatřicetiletý, krásně urostlý, pravý vzor Apollona — vypadal mladším než byl, i přes stříbrné nitky v tmavých vlasech a přes hluboké vrásky, které starost vryla na jeho čelo.

„Kdo jest to asi?“ pravil si polohlasně. „Čím jí může býti? Je-li jí něčím, proč jest zde? A ne-li jí něčím, jak přišel k její podobizně? Večer jest krásný; jest již tak dalece uzdraven, že by mohl podniknouti cestu sem. Rád bych mu vrátil jeho majetek a zepřel se —“

Zastavil se a pohlížel ven. Velké, jasné jízdní svítilny na bezoblačném nebi, a ani nejmenší vánek nerušil parný večer. Snad by se mohl k němu vydati. Plukovník zavzpomínal, a ihned se objevila ordonance.

„Jdi do nemocnice a požádej poručíka Earlscourta, by ke mně přišel, možná-li mu.“

Voják salutoval a zmizel. Plukovník se díval na malý balíček, na stole ležící. Byly to zlaté repetyčky, vykládané drabokami, a na zlatém řetěze visel medallonek, dotkl se péra a hleděl dlouho a vážně na podobiznu v něm se nalezájící. Byla to krásná a náležitá tvář Pavliny Lisleové.

„Čím jí může býti? A jak vůbec k tomu přijde, že nosí její podobiznu? Vít snad? Ale to nemůže býti! Jest to podivná — velice podivná.“

Seznámil se s ním takto: Před pěti týdny byla svedena bitva, v níž pozornost plukovníku na sebe obrátil mladý důstojník jeho pluku svou chladnokrevností a odvahou.

Boj trval od rána do večera a po celý den se objevovala tmavá tvář a vysoká postava poručíka Earlscourta tam, kde byla největší seč a kde nejhustěji padaly koule. A když konečně vítězili, byl důstojník sražen několika kulami s koně. „Zabit!“ pravil si plukovník s lítostí.

Zdál se mrtvým, když ho donesli do nemocnice, a také byl po bitvě uveden v seznamu mrtvých — poručík Vít Earlscourt. Ale on nezemřel. Byl takřka poset ranami, ale žádná z nich nebyla smrtelná.

Po pěti týdnech mohl Vít Earlscourt opustit lůžko na několik okamžiků a procházeti se po dvoře nemocnice.

Den po bitvě, když ještě ležel v mrštkách, přišel plukovník do nemocnice, aby se po něm poptal.

Ležel jako mrtvý, ale jeho ušlechtilá krása, jež působila tak na dámy londýnské, působila i zde na jeho okolí.

„Ubohý hoch!“ pravil plukovník Hawksley s upřímnou lítostí, „včera bojoval jako lev. Kdo jest a jaké národnosti?“

Věděli pouze jeho jméno, a to, že vstoupil k vojsku jako dobrovolník. „Pohléd'te, plukovníku!“ pravila ošetrovatelka, „to patří tomu ubohému důstojníkovi a mohlo by se to schovati, než se uzdraví. Na hodinách jest vyryto jeho jméno.“

Podala mu zlaté hodinky s řetězem a medailonkem. Dotkla se náhodou anebo schválně péra u medailonku, a ten se otevřel. Plukovník Hawksley překvapením vykřikl, neboť mu hleděla vstříc roztočilá, hrda tvářinka jeho deery.

Byla to dozajista podobizna jeho deery. Choval na svém srdci pozdější její podobiznu, na níž tvář její vypadala starší, vážnější, ale ona jest to.

Tento cizinec jest tedy Angličan a znal Pavlinu.

Prohlížel hodinky pozorně. Vedle jména byl vyrytý znak slechtického rodu — spojené ruce a heslo: „Vždy věrně.“

Zvědavost plukovníka Hawksleye dostoupila nejvyššího stupně.

Kdo byl tento mladý muž, jenž vstoupil do vojska jako prostý voják, jenž nosí podobiznu jeho deery a znak anglického slechtice?

„Kéž by se jen brzy uzdravil, sice zemru zvědavostí.“ Pránil plukovníkovo se vyplnilo — poručík Earlscourt přišel četné rány se rychle uzdravoval. A dnes večer poslal plukovník svou ordonanci s žádostí, aby ho nemocný navštívil.

Uplynulo asi půl hodiny a bylo zaklepano na dveře. „Vejděte,“ zvolal plukovník, teprve nyní usadaje.

A dveře se otevřely a poručík Vít Earlscourt stál před ním. „Poslal jste pro mne, plukovníku?“

„Ano, pane. Pojďte dáte a sedněte si; nemůžete dlouho čekat. Doufám, že vám snad večerní vycházka neuskodí?“

„Ani trochu, plukovníku. Moje rány jsou skoro zahojeny — za týden budu moci opět nastoupiti svou službu.“

Plukovník se usmíval — líbil se mu ten zmužilý, vojenský duch, — líbil se mu vůbec i jeho zevnějšek a veškerý způsob.

„Obávám se,“ pravil, „že to nebude možno.“

Poručík vypadal suchý a ubledlý — na ruce měl obvaz. „Bál jsem se, že se neuzdravíte, poručíku, a litoval jsem již toho — za prvé proto, že by byla škoda takového zmužiléhoocha — a za druhé proto, že bych se vás rád na něco zeptal.“

Raněný poručík vážně poslouchal. K práni svého představeného si sedl. Světlo lampy padalo na jeho tvář, kdežto starší muž seděl v stínu.

„Mám vás majetek,“ pokračoval plukovník Hawksley, „byl mně odevzdán v den bitvy. Vracím vám jej a sdělují vám, že jsem poznal náhodou ten obličej ve vašem medailonku.“

Vít Earlscourt přijal svůj majetek. Aby se něčemu divil, to by odporovalo všem jeho zásadám. Jeho obličej nejevil tudíž nejmenší překvapení.

„Poznal jste jej? To bych si byl nemyslil. Není to velmi hezká tvář, plukovníku?“

Plukovník mu podával jinou podobiznu, ležící na stole. „Dostal jsem tuto podobiznu z Londýna před čtvrt rokem. Jest to táž tvář.“

Vít Earlscourt hleděl dlouho a vážně na tuto podobiznu — ale na jeho tváři se nejevilo, co pociťoval. Byla to Pavlina, starší o šest let — o dobu, co jí neviděl, krásnější ve své statné ženskosti než ta veselá, divná tvář a postava, na kterou se tak dobře pamatoval.

Vrátil podobiznu s poklonou a úsměvem. „Léta mění mnohé ženy k jejich neprospechu; ale Pavlina Lisleová dosáhla velké krásy. Změnila se za těch šest let, co jsem jí neviděl, ale poznal bych jí vždy, poněvadž jest to zvláštní tvář.“

Plukovník na něho za té řeči pevně pohlížel, ale Vít Earlscourt dovedl zachovati své tajemství, měl-li nějaké, neboť nejevil toho nejmenšího vzrušení.

„Pane Earlscourte,“ pravil poručík, „jestedne v nejlepších říjkách románopisec naší doby.“ — Pan Earlscourt se

jednou, „chei vám dáti velice smělovou otázku, a její zodpovídání vám ponechám na vůli. Čím jest vám Pavlina Lisleová?“

Vít se klidně usmíval. „Známost, plukovníku; setkal jsem se s ní několikrát v životě, a ona zajisté neví, že jsem se osmělil nositi její podobiznu. Dopustil jsem se malé krádeže — uznám ji před svým odjezdem z Anglie z alba jednoho mého přítele. Obdivoval jsem nesmírně miss Lisleovou, jako všichni mužové, již byli tak šťastni a ji znali; domýšlel jsem se, že nemohu z onoho života, jež jsem opouštěl, vzíti s sebou do vyhnanství roztočilější památky. Tot' celá historie podobizny v mém medailonku.“

S nekonečným klidem, jež přiroda i zvyk mu oštědily, zastrčil hodinky o čekavě klidně, až jeho společník promluví.

„Tot' vše?“ pravil plukovník Hawksley. „Představoval jsem si, že byste mohl býti —“

„Odmítnutí milovník? Ne, plukovníku, nebyl jsem jim nikdy. Miss Lisleová, tak krásná a bohatá, byla příliš nedostupnou pro mne. Člověk by mohl i milovati zvlášť jasnou hvězdu, ale...“

„Vám nedostupnou? Vím, jenž máte slechtický erb?“

„Snad to takéový rozmar, jako uchování podobizny miss Lisleové.“

„Jste přece Angličan.“

„Každým způsobem, plukovníku.“

„Mohu se vás tedy zeptati, kdy jste přišel do našeho kraje?“

„Příštího ledna bude tomu šest roků.“

„Bojím se, aby snad moje otázka nebyly dotěrné; ale jsem také Angličan a cítím k vám podivný zájem. Váš hlas — vaše chování mi připomíná někoho, jehož jsem znal před dvaadvaceti lety. Byl to muž z vyšší společnosti — lord Montalien.“

Poručík pojednou se zadíval na mluvícího s jakousi zvědavostí a s neobyčejným zájmem. Všechno se mu vysvětlilo při zmínce o jeho otci. Jméno Hawksley a podobizna Pavliny dosvědčovaly, že tento muž jest jejím otcem!

„Vy jste znal lorda Montaliena?“ pravil plukovník Hawksley nahýbaje se. „Vaše zmínění vzrušilo mne, a jsem si jist, že vám navštívu. Jestte mu tak podobný, ale přece —“

„On byl mým otcem.“

„Vaším otcem?“

„Ano, plukovníku. Snad jste zvěděl, že naše rodné jméno je Earlscourt? Můj starší bratr převzal titul po otcevi smrti a já — přiznávám se k tomu — já jsem utratil otcovský podíl, a musil jsem přehoditi před šesti lety z Anglie, neboť jsem vězel ve dluzích až po uši. To jest moje historie. Přišel jsem do Ameriky, abych napravil své prábníkové poměry. Vystoupil jsem v Novém Yorku tak chudý, jako málo kdo z přibylých.“

Plukovník Hawksley poslouchal s největším zájmem. „A zlepšil jste své poměry?“

„Ó ano. Uspořil jsem v těch šesti letech tolik, abych splatil větší díl svých dluhů. Myslím, že potrvá asi ještě dalších šest let, než budu moci vrátiti se klidně do Anglie.“

„Zamýšlíte se vrátiti?“

„Rozhodně — jak to jen bude možno.“

„Mohu se vás zeptati, jakým způsobem se vám to v takové míře zdálo?“

Vít se smál. „Vedl jsem vždy bohemský život, jenž se mi velice zamlouval. Stal jsem se žurnalistou, spisovatelem. Myslím, že jsem přispíval větší díl svých dluhů. Myslím, že potrvá asi ještě dalších šest let, než budu moci vrátiti se klidně do Anglie.“

„Zmínil se o slavném: tehdy jméno, které jest nyní mnohem slavnější v letopočtech románové literatury.“

„Jakže?“ zvolal Hawksley. „Vy jste autor „Ženy Pavly Rutherforda“?“

„Ano.“

„A románu „Zlato a Trpyt“?“

„Ano.“

„Vy jste mohl vyzískati celé jmění pouze za tato dvě díla, která se v celé Americe těší nesmírné oblibě.“

„Zaplatili mně velmi dobře — jinak bych byl nemohl, jak jsem vám řekl, zaplatiti větší část svých dluhů. Když si vzpomenu na své pošetilosti, tu mně hrůzou vstávají vlasy. Jsem nyní polepšen, plukovníku, a ujišťuji vás, že jsem k polepšení měl mnoho příčin. Paal jsem i zde na bojišti; volný čas lépe ubíhá, rydlávám mnoho peněz a shledávám, že péro jest mocnější než meč.“

„Pane Earlscourte,“ pravil plukovník, „jestedne v nejlepších říjkách románopisec naší doby.“ — Pan Earlscourt se

vážně uklonil. — Stane se z vás věhlasný muž, a jsem na to hrdý, že jsem se s vámi seznámil. Setkal jste se s Pavlinou Lisleovou poprvé jako se světenkou vašeho otce?“

„S vaší deero, plukovníku — budíž důvěra obagolná. Vím, že jest Robert Lisle.“

„Ó ano; předpokládám, že můj příběh znáte od svého otce.“

„I od jiných. Nebyl jste poněkud překvapen, plukovníku, když jste zvěděl, koho naznačil můj otec jako poručíka vaší deery? Domnívám se, že byste si byl nepřál, aby sir Van Charteris měl ve své moci Pavlinu.“

Těmna červec zbarvila opálenou tvář plukovníku.

„A proč?“ ptal se.

„Mám skutečně zodpověditi tuto otázku, plukovníku? Jak vidíte, měl jsem čas k přemýšlení a spojil jsem rozličné minulé události. Pamatuji se, že když vypravoval můj otec při stole váš příběh, lady Charterisová omdlela při zmínce o vašem jménu. Pamatuji se, že byla donucena k sňatku se sirem Vanem. Vím, že si byli docela cizí, že ona ve svém životě nesmírně trpěla, a věděl jsem, že jest vaší ženou a Pavlininou matkou.“

Plukovník Hawksley sklonil hlavu na svou ruku. I ve stínu zpozoroval Vít jeho mocné pohnutí.

„Proč zůstáváte zde?“ ptal se.

„Proč jste se dávno nevrátil a neosvobodil ji z horšího osudu, než sama smrt? Vy jste byl jejím manželem a on; vy jste měl právo na své straně. Proč jste se dávno nevrátil a nepožadoval ji zpět?“

„To vědí nebesa! Byly doby, kdy jsem se považoval za největšího zbabělce a hlupce, že jí ponechávám v moci jejích tyranů. Ale jsem oviněn ze zločinu, který bych nemohl vyvrátiti — a ona byla jeho ženou, a bylo mi fečeno, že ho miluje. Bylo by následovalo nastrojené odhalení a —“

„Lépe odhalení než její nesmírné utrpení. Plukovníku Hawksley, víte, že jest nyní v blízkosti?“

„Ano...“ Slovo to pronesl pomalu a těžce. „Vím to.“

„Vaše deera vám to psala. Divím se také, že jste se nevrátil ihned do Anglie, když jste se dověděl, že se sir Van Charteris stal jejím poručíkem.“

„Nevěděl jsem to hned. Psala mi teprve z Francie o té změně a podotkla, že jest spokojena a že se nemám k vůli ní znepokojovati. Pak začala válka — přišel jsem do Virginie a zstanu zde do své smrti. Proč bych se vracel nyní? Anglie chová pro mne pouze hořké upomínky.“

„Což neotoužíte po své deeri?“

„Velice! Až se vda, vybudnu ji k návštěvě přes oceán.“

„Nepřejete si vymazati skvrnu s vašeho dobrého jména? A vyvrátiti falešné obvinění Žefroa Lyndita?“

„Bylo by to nemožno po tolika letech.“

„Toho nenahlížím,“ pravil Vít chladně, „vždyť se přihlížejte každodenně nemožnější věci. Londýnští tajní jsou chytří a vy jste dosti bohat, abyste jim za jejich namáhání zaplatil. Žefroa Lyndit jest mrtve — jeste volným, můžete se vrátiti, budete-li chtít — a kdyby to bylo jen k vůli vaší ženě.“

Plukovník Hawksley vstal v hrozném rozčilení.

„Což myslíte, že bych snesl pohledu na ni?“ pravil. „V tom stavu, v jakém se nalézá? Myslenka ta se mne dotýká strašně, bolestně.“

„Vy mluvíte její šílenost? Nejsm tím vůbec jist. Každý není šíleným, koho zavrou do bláznince.“

„Co tím chcete říci?“

„Zeela jednoduše to, že, necht to jest nyní s lady Charterisovou jakkoliv, byla duševně úplně zdráva, když ji tam sir Vane zavázal.“

„Nebesa!“

„Sir Vane Charteris jest schopen nejhoršího skutku — jsem tím jist! Nikdo by byl krátkou dobu před tím nepochyboval o jejím zdravém rozumu. Byli si odcizeni od narození jejich jedině deery, ale chovali se k sobě před lidmi vždy zdvořile. Jak jsem vám vypravoval, omdlela lady Charterisová, když můj otec vypravoval o oběda váš příběh — bylo to po tom, když jste ho byl ustanovil poručíkem Pavlininým. Pověřoval se, že utekla v oně noci z Opatství do Speckhavenu do domu Djuka Masona, a že sir Vane jí následoval a přivedl zpět. Pamatuji se, že to byla bouřlivá noc a ona se rozstala — nevím, zdali následkem rozčilení anebo nachlazení. Sotva že mohla povstati s lůžka, dovezl jí sir Vane do Londýna k nejdovednějšímu lékaři. Brzy pak přišla správa o jejím

šílenství. Sir Vane jí dal do soukromého útavu. Nikomu nebylo dovoleno jí navštívit, ani ne Maud; ale přes všechnu baronovu úzkostlivost proslýchá chalo se, v čem vlastně záleží její šílenství. Odírala totiž, že by byl sir Vane jejím manželem a pravila, že pravý její chot' žije v cizí zemi. Bylo to šílenství?“

„Velký bože! Moje ubohá, nešťastná Olivie! Kdybych věděl — že to jest pravda —“

„Vrátili byste se do Anglie? Jest to pravda? Žije však dosud lady Charterisová?“

„Žije. Pavlina se o ní zmínila ve svém posledním psaní. Zdála sira Vana, aby jí dovolil navštívit ji — nemá dosud ani tušení, že to jest její vlastní matka.“

„A on zajisté to odepřel a odepřel vždy. Ubohá lady! Má tolik zapotřebí přitele, jenž by jí osvědčil se mocí takového muže, jako jest sir Vane!“

Plukovník zůstal pojednou stát před Vitem a položil svou ruku těžce na rameno mladého muže.

„Earlscourte,“ pravil, „vrátím se do Anglie, jakmile mi to bude možno, vy pojedete se mnou a budete mi nápomocen u vyhledávání mé ženy a při jejím osvobození. Dej bůh, abychom nepřišli příliš pozdě!“

„Amen! Ale o tom nemůže být ani řeči, abych se vrátil. Víte, že jsem ještě hodně dluzen, — a židě by se na mne vrhli jako vlci. Budu nucen napsati aspoň dva populární obrazy, než budu moci hleděti v tvář londýnských židů.“

„Pojedete se mnou,“ pravil Hawksley vážně, „velice si mne tím zavděčíte. Abyste mohl zaplatiti své dlhy, vyplatím vám napřed honorář za dva romány, které napíšete. Nenamítejte ničeho — považují to jako zvláštní osobní přiznání ke mně. Anglie mi bude připadatí cizinou po tak dlouhé době. Pojedete?“

Podával mu ruku — a Vít do ní vložil svou.

„Pojeďte, plukovníku — díky za vaši laskavost. A nyní, dovolíte-li, odejdu — necítím se tak silným jako Samson a —“

Zavrávoral poněkud — byl dosud velice slab. Plukovník našel rychle sklenici vody a podržel mu ji u úst.

„Snad jsem vás neměl vyzvatí k sobě — přitížil se vám. Můj sluha vás doprovodí — nemůžete jíti nyní samotem. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, plukovníku.“

Ordonance doprovázela raněného poručíka k prozatímnímu nemocnici.

Vít spal již dávno a usmíval se ve spaní, neboť se mu zdálo o Anglii a Pavlině, ale plukovník Hawksley přecházel ještě po pokojí a přemýšlel trpce o svém zničeném životě a osudu, jenž ho odlučoval od milované ženy.

„Drahá!“ pravil, „drahá! Vidím nyní, že jsi mne milovala a vždy byla věrnou. A já, o nebesa! Proč jsem nepřemohl všechny ty úklady a nevyžadoval tě zpět? Ale den odplaty není daleko — a necht' se mají na pozoru ti, kdož stojí mezi námi.“

II.

KRALOVNA PĚTI SAISON LONDÝNSKÝCH.

„Pavline!“

Žádá odpověď. Dáma byla pohroužena v četbu jakési knihy.

„Pavline,“ ozvalo se hlasitěji, „jest skoro pět hodin a čas k vyjídce, slyšís?“

„Slyším, Maud,“ — a Pavlina Lisleová pozvedla své jasné oči; „ale myslím, že nepojedu. Jest příjemně poseděti si v tom šikravém majovém počasí u krbu — a mimo to mne moje kniha nesmírně zajímá.“

„Jakže?“ zvolala miss Charterisová. „Vždyť lord Heatherland se vrátil ze Skotska a tys jej nevidíš čtrnácte dní. Víš, že se s ním setkáš v parku a přece nechceš vyjít? Až já se zasnoubím, budu více toužiti po svém ženichu. Je to skutečně nepohoditelné, že krásná miss Lisleová, kráska londýnská, nemá dříve, či jest to snad nezbytný přídavek budoucí vévodkyně?“

Z hlasu miss Maud Charterisové vyznívala závist; bylo jí, že ona nebude nikdy vévodkyní. Bylo to malé, 21leté děvče zlatavé pleti a očima jako trnky a černými vlasy, pravá podoba sira Vana.

Oči Pavliny se upřely do plamenu a z řader se jí vydrpal vzdech.

„Ze nemám srdce, Maud?“ opakovala pomalu, „myslím si lecky, že by bylo lépe, kdybychom se někdy narodily bez srdce, bez paměti, bez svědomí. Naše minulé činy by neroztrpčovaly náš život.“

Miss Charterisová vydala netrpělivé hodinky.

„Teta Eleonora mne poslala,

abych se podívala, jest-li připravena. Ty mi přece nenamluvíš, že sebe zajímavější kniha by tě tak poutala, že bys obětovala vyjídku — ani mi nepovídej, nevěřila bych to.“

„A jest to skutečně pravda. Moje kniha jest velice zajímavá, kdežto každodenní vyjídka v touz hodinu, na též místě, stále tytéž obličej a poklony po celých pět saison poněkud se zprostití.“

„Co čteš, Pavline?“

„Román „Pod jižním nebem“, od spisovatele, který napsal „Žena Pavly Rutherforda“ a „Zlato a Trpyt“, nejlepší z novodobých románů. Pamatuješ se na ně?“

„Pamatuji se. Nemilují romány, ale ty jsem četla, poněvadž jest v nich opravdový život vyřčen. Polovice knih samá bídná karikatura; ale tento člověk ví patrně, co píše. Jsou to krásné spisy. Víš, Pavline, že rekný první knihy se ti velice podobá?“

„Muž? Činíš poklonu mně nebo Markétě Rutherfordové?“

„Tobě. Žena Pavly Rutherfordova byla okouzující stvoření, a vím, že byla nakreslena z opravdového života — a to dle tebe, Pavline.“

„Poček, uvidím hned,“ pravila Pavlina s úsměvem, „pokud se pamatuji, byla to žena poněkud vášnivá, svěhlavá, zpurná — připouštím, že měla dobré úmysly, ale všechno pokazila svou lehkomyšlnou přehlostivostí. Ano, byla taková jako já, — ale v minulosti, Maud...“ a ruměnce polil její bledou tvář. „Chvíli se mi nepamatoval, vzpomenu-li si na své zoufalé činy v minulosti. Nebesa! Jaký jsem to byla divoký, lehkomyšlný netvor!“

„Skutečně! Ale tys snad nikoho nezavráždila jako lady Audleová, a také jsi se neprovdala za nějakého štolbu anebo něco podobného, není-li pravda?“

Miss Lisleová se ještě více rděla.

„Dopustila jsem se něčeho, naž nikdy nezapomenu a sobě neodpustím,“ odvětila zasmušile; „bude mne to pronásledovati po celý život, a mému trápení a hanbě nebudu konce.“ Mluvila ve své sobě než své družce. „Lidé, již mne znali před šesti lety, praví, že jsem se nesmírně změnila. Doufám také, že jsem se změnila, a že ani myšlenkou ani činem se nepodobám bývalé Pavlině Lisleové.“

„V tvém životě jest tudíž tajemství, Pavline! To jest romantické, a věř mně, že jsem si to vždy mysli. Tvoje melancholie, roztržitost, víš, jakási podivná změna, jež s tebou se stala, že měla nějakou nešťastnou lásku, a viděla jsem v tobě rekný nějakého románu. Řci mi, Pavline, kdo byl on?“

Pavlina se zasmála, podívala se na ni veesele.

„Moje drahá Maud, moje věstící duše mi praví, že paní Galbraitová za pět minut sem přijde a